

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dei Immortalis In Corpore Mortali Patientis Historia

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1694

§. XVII. Signa post mortem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49178](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49178)

ties gemuit, & suspiravit : tormenta quæ poterant ei præsentem mortem inferre, 162. subiit: supremo in agone, quali jam moriturus, decies ac nonies fuit. A Pilati prætorio usque ad montem Calvariæ portando crucem 321. passus confecit. An non ergo *empti estis pretio magno*? Et tamen post tot debita ex parte tua, post tot beneficia ex parte Christi, nonne tibi ingrata anima meritò posset exprobrare Salvator tuus quod apud Isaiam; *Obli- lita es DEI Salvatoris tui, & fortis adjutoris non es re- recordata*? O Christe! quid aliud jam tibi offeram pro omnibus pœnis quas passus es, nisi me pro quo passus es? Hoc mihi jam certum, quia tu mortuus es pro me, mori mundo, mori mihi, mori omnibus quæ sunt mundi, ut tibi soli deinceps vivam, ô vita mea! Adrepo ergo manibus, & pedibus per montem Calvariæ, ad tuam Crucem, tanquàm miserorum asylum; ad te crucifixum, non jam fulmine armatum, sed plagis multis vulneratum, & exclamo contritus, & gemens: Parce mihi Domine, quia tu non pepercisti, ut parceres mihi: quia ut me sanares, vulneratus es; ut ego viverem, mortuus es; ut ego declinarem à malo, & facerem bonum, atque ita obtinerem summum bonum, declinarem summum malum, inclinato capite tradidisti spiritum.

§. XVII.

Signa post mortem.

CUM inter cœli obscurati cæcas tenebras, & caliginem, solis deficientis pallorem, noctis diurnæ silentium, inter frigora, & lævientium ventorum turbines, inter hostium suorum ludibria & scommata, sexcentis cruciatibus exhaustis medio in aëre Christus spiritum Patri reddidisset, repen-

repentè, velut è cœlo, signo dato, cœlum & terra
 cœperunt simul pati, ubi desierat pati is, cui data
 est omnis potestas in cœlo & in terra. Sol in cœli
 statione medium cursum tenebat, cùm ecce ex-
 tinctis omnibus luminaribus, densa, atra, spissa, &
 Ægyptiaca nox incubuit mundo: totus aër tene-
 bricosâ caligine inhorre: terrarum machina
 imis quassata sedibus, omnibus concussis cardi-
 nibus tremefacta nutare, ac fluctuare, sepulchre-
 ta moveri, tumuli aperiri, mortuâ funere excita-
 ri, velum Templi ab imo ad summum scindi, ac
 in binas partes disrupti, elementa omnia tumul-
 tuari, natura universa quasi in antiquum chaos
 resolvi, condita omnia cum suo conditore velle
 interire. Si fors inquiras, propter quem tempe-
 stas hæc grandis venit super mundum? Intelliges
 ubi audieris, quæ sequitur, historiam. Olim cùm
 Amalecita quidam juratum Davidis hostem Sau-
 lem occidisset, venit ipse concito gradu ad Davi-
 dem, ut hoc ipsi quasi præclarum facinus annun-
 tiaret: narravitque modum, quo Saulem inter-
 emerat. Tunc (inquit Sacra Regum historia) ap-
 prendens David vestimenta sua scidit, omnesque viri,
 qui erant cum eo, & planxerunt, & fleverunt, & jeju-
 nârunt usque ad vesperam super Saul. Dixitque David
 ad juvenem qui nuntiaverat ei: Vnde es tu? Qui respon-
 dit: Filius hominis advena Amalecita ego sum. Et ait
 ad eum David: Quare non timuisti mittere manum tu-
 am ut occideret Christum Domini? Vocansque David
 unum de pueris suis, ait: Accedens irruè in eum. Qui per-
 cussit illum, & mortuus est. Et ait ad eum David: San-
 guis ejus super caput tuum, os enim tuum locutum est su-
 per te, dicens: Ego interfeci Christum Domini. Adite
 jam tacitis cogitationibus Jerosolymam. Civitas
 in armis est universa: populus stat attonitus, tota
 terræ

2. Reg. I.
 II.

terræ facies atra eclipsi obnubitur, cœlum gemit,
 lapides dissiliunt, natura tota trepidat, stat ere-
 dum in Golgothæo monte funestum crucis thea-
 trum. Cur tam insolentibus moribus tota rerum
 universitas turbatur? Unde hæc tam fœda tem-
 pestas? Ah! propter me tempestas hæc grandis
 venit super mundum. Propter te? Quid ergo fe-
 cisti? Ah! quid petis digna æterno sepeliri silen-
 tio? Quid fecisti? Heu! frustra sileo, quia pecca-
 tum meum contra me est semper, Frustra abscon-
 do, quia nihil absconditum quod non reveletur.
 Quid fecisti? Ah! confusio cooperuit faciem
 meam: timor, & tremor venerunt super me.
 Quid fecisti? Ah! noli petere, quod vel scelus est
 dicere. Circumfusus cœli, jam propter me ob-
 scurati terrifico horrore, quia inter homines non
 vixi ut homo, deseram hominum cœtus, deserta,
 & solitudines petam, saxa & rupes, & antra, &
 cavernas, & spelæa, & belluarum lustra luci im-
 pervia incolam. Hæc requies mea sine requie. Ibi
 inter specus & antra in loco horroris, & vastæ so-
 litudinis, adjuro te ô Echo, meis mœroribus, e-
 julatibus, & amaris vociferationibus responde,
 & cum totâ intentione voces istas doloris mei
 testes ingeminavero, nimirum, *pereat dies, in qua*
peccavi: dies ille vertatur in tenebras; quia ecce
 propter peccatum meum tenebræ factæ sunt su-
 per universam terram. Hastu voces Echo sapius
 ingemina. Quid fecisti? Ergone prodibit ex ore
 meo vox illa, ad quam tinnient ambæ aures om-
 nium hominum? Vox illa, ad quam obstupescant
 cœli, contremiscet terra, pavebit mare? Vox illa,
 quâ prolatâ, clamabunt contra me omnia vindi-
 ctam? Ad cujus sonitum concutietur DEI tribu-
 nal? Ah! tonitruanti voce undique contra me
 fulmi-

Iob. 3. 2.

fulminant, & contra me clamant, cœlum, terræ, DEUS, & super omnia, conscientia mea. Quid fecisti? Dicam tandem, sed priusquàm dicam, obtestor, & obsecro, fugite Angeli, fugite dæmones, fugite homines: ah! nulla sit quæ hanc meam detestandam, & perennibus lachrymis, ac æternis gemitibus deplorandam vocem repetat Echo. Dicam, sed cum rugitu leonis, cum ejulatu, singultu, planctu. Accipite funestam vocem impii parricidæ, ac dein æternum silebo, EGO INTER-FECI CHRISTVM DOMINI.

2. Reg. 1.
11.

§. XVIII.

Conversio Centurionis & aliorum.

POST cœli, terræque horrida illa portenta, aliud non minus sequitur admirandum; nam Centurio, & qui cum eo erant custodientes IESVM, viso terra motu, & his quæ fiebant, timuerunt valde, dicentes: Vere Filius DEI erat iste. Expendebant secum taciti insolentia cœli, terræque prodigia, quæ spectaverant, ac potissimum terræ motum. Non dubium, quin mons Calvariæ, & vicina huic Jerosolymæ civitas contremuerint. D. Anselmus testatur, lapidem, cui superposita erat crux Christi, disruptum tunc fuisse. D. Hieronymus asserit, superliminare templi, infinitæ magnitudinis fractum, atque divisum fuisse: itemque Angelos præsides auditos fuisse dicere: *Transeamus ex his sedibus.* Deinde videntes sepulchra disiectis terræ motu aut fissis marmoribus, quibus tegebantur, aperta: diffusionem petrarum, solis deliquium; Jesu patientiam, ac pietatem, denique moribundi vastum clamorem: his omnibus ritè expensis, *timuerunt valde*, ne ob scelus admissum in innoxium DEI Filium, immineret ipsis vindicta divina. Prætereà omnes,

Matt.
21. 34.

L. de
Pass.
Dom.
In cap.
27.
Matt. h.